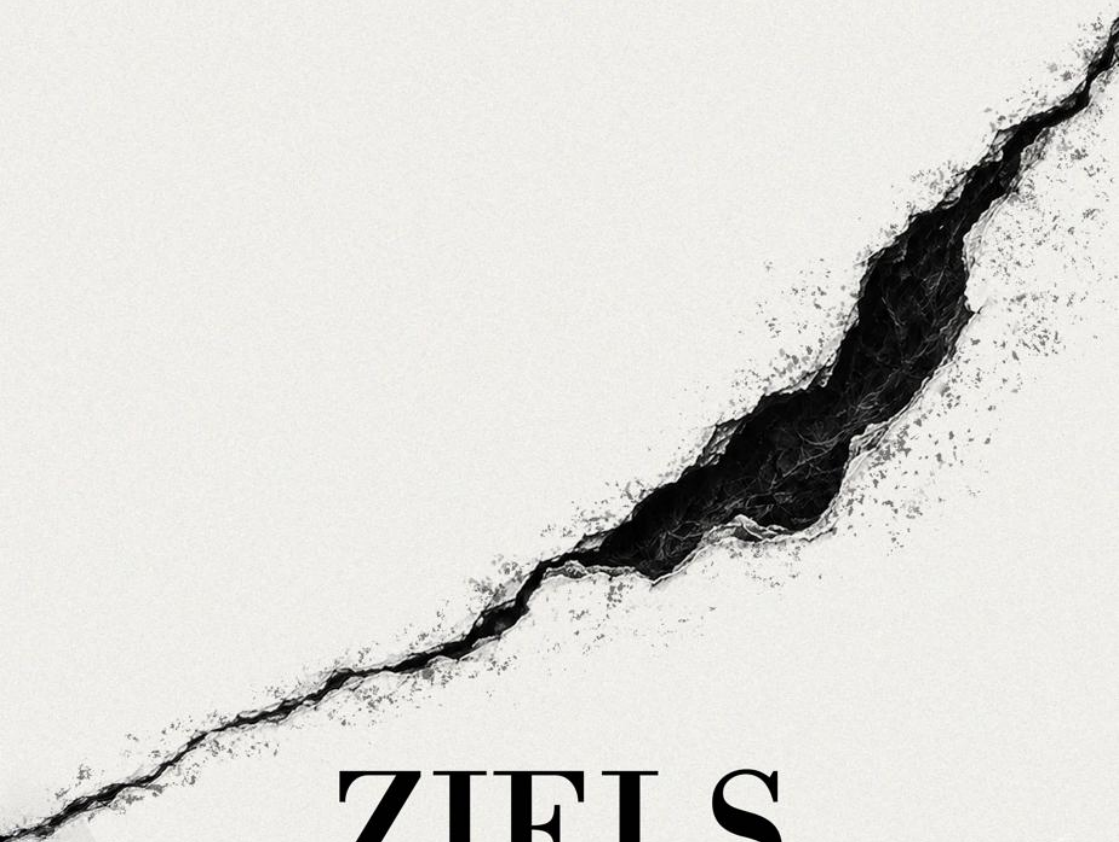

ROGER BACON

ZIELS VERWANTEN

THRILLER

“Een einde dat je niet ziet aankomen”

Jeroen Windmeijer

DEEL 1

Heel even nog, dacht Alex. Ging dit werkelijk gebeuren? Hij ademde diep in en hield zijn hoofd onder de koude waterstraal van de kraan om zeker te zijn dat hij niet droomde. Door het zwakke licht boven de spiegel waren zijn wallen nog donkerder. Alex keek nog eens goed naar zichzelf en zag een vermoeide, beschadigde man terug staren. God, wat hadden de jaren hem getekend.

Sinds een paar weken was alles veranderd. De vale beelden van zijn vroegere gezinsleven dreven hem niet meer tot wanhoop. Nog steeds deed het verlies pijn, maar sinds lange tijd voelde hij iets waarvan hij de betekenis was vergeten: hoop.

Er werd geklopt. Vaag registreerde Alex het geluid, maar hij kon zich niet losmaken van zijn vertrouwde gezicht; het gezicht dat hij over enkele ogenblikken ging opgeven. Dit experiment kon volledig misgaan, maar wat had hij te verliezen? Het moest lukken! Als Francis gelijk had, dan was dit de strohalm om herenigd te worden met zijn gezin, om het verleden ongedaan te maken.

Een harde bons op de deur en de stem van dr. Francis Kessler haalde hem uit zijn gedachten: 'Alex, het is tijd!'

Terwijl hij met zijn tong langs zijn tanden streek, proefde hij de zure nasmaak van zijn braaksel. Er was geen tijd meer om snel zijn tanden te poetsen, maar wat maakte het uit? Alex zuchtte, knikte zijn spiegelbeeld bemoedigend toe en deed de deur van de steriele badkamer open, waar Francis stond te wachten.

'Sorry, ik ben er klaar voor.'

Francis glimlachte, geforceerd zo te zien, alsof ze haar ongeduld probeerde te verhullen. Ze stonden vast al een tijd op hem te wachten, maar wat zou het, die paar minuten konden er nog wel bij.

In stilte liepen ze door een labrynt van gangen. Door de grote glazen wanden bekeek Alex de kantoren en onderzoeksruimtes, alles blauwwit verlicht. De ledverlichting weerkaatste zachtjes op

de glimmende vloer. De sfeer in het gebouw deed hem denken aan een operatiekamer.

Ze kwamen langs de bibliotheek, de enige plaats in de onderzoeksfaciliteit met een warme uitstraling. De rijen boekenkasten verstoorde zowel de klinische symmetrie van de onderzoeksfaciliteit als het monotone kleurenpalet. Alex had hier veel tijd doorgebracht in de afgelopen weken, op zoek naar aanwijzingen voor de reis die Kadar en hij gingen maken. En om zijn kennis bij te spijkeren over uiteenlopende onderwerpen zoals geschiedenis, biologie en Latijn. Hier waren Kadar en hij 's avonds het liefst; voor de imitatie-openhaard om elkaar beter te leren kennen. Twee vreemden met hetzelfde doel. Hun ontmoetingen waren niet alleen onderdeel van de voorbereiding, het was vooral ook fijn om over hun persoonlijke situatie te praten. Bij het tekenen van hun contract hadden ze ingestemd met het verbreken van ieder contact met de buitenwereld.

Ze vormden een bijzonder duo, dacht Alex. Eén uit de buitencategorie: twee outsiders die geschiedenis moesten schrijven zonder dat iemand dat ooit zou weten. Een gebroken weduwnaar en een veroordeelde crimineel. Waanzin was het.

Hun achtergrond en karakters verschilden als dag en nacht, maar naarmate de tijd verstreek kreeg Alex het gevoel dat ze ieder hun eigen kwaliteiten hadden die ze goed konden combineren. Tenminste, als ze elkaar volgens plan zouden treffen, want ook daar was hij niet gerust op. Het experiment was nog lang niet volwassen.

De eerste menselijke proefpersonen...

Hij schudde zijn hoofd.

De meeste deuren die ze passeerden waren met een iris-scanner beveiligd. Alex twijfelde er niet aan dat Francis toegang had tot iedere ruimte. Het was hem nooit duidelijk geworden wat de verhoudingen waren in deze organisatie, maar Kadar en hij hadden gespeculeerd dat ze ondergebracht waren bij de Centrale Inlichtingendienst of bij het Ministerie van Defensie. Hoe dan ook, het was helder dat Francis een invloedrijke positie had. Alex schatte haar halverwege de dertig, wat hem jong leek voor iemand die aan

het hoofd stond van een geheim onderzoeksprogramma. Omdat alles in nevelen was gehuld wist hij nauwelijks iets over haar, behalve datgene dat ze had verteld bij hun eerste kennismaking en tijdens de spaarzame momenten dat ze over zichzelf sprak tijdens hun training.

Op internet waren ze ook niet veel wijzer geworden: “Doctor Francis Kessler, onderzoeksleider bij het Ministerie van Volksgezondheid, cum laude gepromoveerd op celbiologie en neurowetenschappen aan de Johns Hopkins University.” Haar academische prestaties geloofde hij zonder meer, de carrière volgens haar online profiel trok hij in twijfel.

Francis activeerde de scanner naast een grote metalen deur en liet Alex voorgaan. Het voltallige team stond op hen te wachten.

‘Sorry, plankenkoorts,’ verontschuldigde hij zich, maar niemand reageerde.

Francis had hen verteld dat haar team uit de beste wetenschappers bestond die er in het land te vinden waren: een hersenonderzoeker, een scheikundige, een natuurkundige, een technologie expert en een arts. Alex hoopte dat het inderdaad de slimste mensen waren die hij ooit had ontmoet. Het waren zij, die zijn leven de komende minuten voorgoed zouden veranderen.

Of beter gezegd: beëindigen.